

5.7 האטאן דא בער פלייאנגע

גליון מיוחד להעצמת השייכות, הדביקות וההתמסרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

כלשון הכתוב (בנוגע לראש השנה) "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוננו", ועד לסעודה דלעת"ד - לויתן ושור הבר ויין המשומר - שהיא סעודה גשמית כפשוטה (כהפס"ד בתורת החסידות).

ואז יהיה גם העניין ד"יום רצון לה" (שאומרים בהפטרות יום הכיפורים) - לא באופן של עינוי, אלא באופן נעלה יותר - מתוך שמחה הכי גדולה, למעלה מממדידה והגבלה, "עד דלא ידע", כמו שמחת פורים, ובאופן נעלה יותר משמחת פורים (שהיא במעמד ומצב ש"אכתי עבדי אחשוורוש אנן") יום הכיפורים בכ"ף הדמיון (לא לגרעיותא כהפירוש הרגיל, אלא) למעליותא, כיון שהשמחה דיוהכ"פ היא בעילוי שלא בערך משמחת פורים.

(ברכה כללית ערב יוה"כ תשנ"ב - בלתי מוגה)

דבר מלכות

בישיבת נדירים מלך אדמו"ר שליט"א

בנוגע לחנוכת בית המקדש הראשון, איתא בגמרא ש"אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכיפורים (לפי ששבעה ימים שלפני סוכות עשו כל יום שמחה ומשתה), והיו זואגים כו' יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנים לחיי העולם הבא" - פסק דין בתורה מ"הלכה למעשה".

ומזה מובן גם (ובמכ"ש וק"ו) בנוגע לחנוכת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידוך", שכאשר תהיה התחלתה תיכף ומיד ממש, לפני כניסת יום הכיפורים - לא יתענו ביום הכיפורים, ואדרבה, יעשו שמחה ומשתה, סעודה בלחם ודגים ובשר ויין,

בחסידות, ללמוד יחד אתם שיחה או אגרת על המקום המיוחד בו אנו נמצאים, על הזמן המיוחד בו אנו נמצאים, ועל האיש המיוחד אצלו אנו נמצאים.

***

נשיא דורנו מינה כל אחד מאנשי הדור להיות שליח שלו להפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה... בדורנו קל יותר להסביר ליהודי שאינו יכול להסתפק בעבודתו עם עצמו, אלא יש לו אחריות על היהודים שסביבו (שיחת ש"פ חיי-שרה תשנ"ב).

סח לי בזמנו אחד החברים, שכאשר הוא יושב ב-770 ולומד לבדו, הוא מרגיש רע, תחושה של בגידה. כל הזמן מנקרת בו המחשבה שבאותו מחיר היה יכול לצרף אליו ללימוד חבר נוסף, ובמאמץ הפשוט הזה היה הופך את יומו של החבר ליום של אור.

שמעתי את דבריו וחשבתי שזוהי בדיוק השתקפותם של דברי אד"ש, "נשיא דורנו מינה כל אחד מאנשי הדור להיות שליח שלו". הרבי נטע בנו את תחושת האחריות על סביבתנו, הרבי נטל מאתנו את מנוחת הנפש והשלווה כל עוד יש בסביבתנו יהודי שיש לנו האפשרות לפעול עליו ולקרבו.

עלינו למצוא ולפתח בעצמנו את התחושה הזו, לא להיות שאננים. שלא נוכל ליהנות מתשרי של התעלות רוחנית, כאשר לידנו ישנם כאלו שעוד רחוקים מהתעלות. ובעצם, לאמיתו של דבר, לא נוכל ליהנות מכל תשרי שהוא, עד שיתגלה אד"ש מה"מ וישיב את כל ישראל אליו.

***

בלוח 'היום יום' כתוב שחסידי הראשונים היו אומרים, אהוב יהודי וה' יתברך יאהב אותך. עשה טובה ליהודי וה' יתברך ייטיב עמך. קרב יהודי וה' יתברך יקרב אותך. ואנו נאמר אחריהם, תביא יהודי אל הרבי, וה' יתברך יביא אותך אל הרבי.

עם מעט רצון טוב ומעט מחשבה אפשר לפעול המון. אנו נעשה את המאמץ מצדנו, וה' יתברך ישלים על ידנו.

אחסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

11/11/11

דברנו על להגיע אל הרבי, להגיע לא רק בגוף, אלא גם בנשמה. להיות בתשרי אמיתי, תשרי עם הרבי.

אנו נמצאים כעת ב-770 יחד עם עוד אלפי תמימים. ברוך ה', אתה וחברייך מסודרים במסגרת אש"ל, וממלאים את הזמן בסדרי לימודים ותפלות מלאים, אך ישנם כאלו, בהם חברינו לספסל הלימודים, שלא מוצאים את עצמם ישובים על ספסלי 770, ומעבירים את זמנם באתגרים אחרים, מחכים ליד מלמעלה שתחזור ותוביל אותם אל 770.

אתה וחברייך קודם נסיעתכם למדתם קונטרס 'בית רבינו והנכם יודעים היכן אנו נמצאים ולפני מי מכירים את יוקר המקום ומשתדלים לנצל כל רגע בו. אך ישנם כאלו שנמצאים אתנו כאן על ספסלי 770, וקונטרס בית רבינו לא למדו, נמצאים ואינם יודעים היכן הם נמצאים, חיים בתשרי משלהם.

לא אחת ולא פעמיים, בשנים קודמות וגם בשנה זו, שמעתי מבחורים שבנסיעה השלישית או הרביעית שלהם לרבי הם אומרים שכעת זוהי נסיעתם הראשונה. כמה פעמים הם נסעו בגופם, וכעת גדלו ובגרו, והם נוסעים לרבי גם בנשמתם. אך ישנם כמה כאלו שעדיין לא גדלו, שעדיין נמצאים כאן רק בגופם.

איך שלא תעריך את עצמך, אם אתה יושב כרגע ב-770 וקורא את גליון ה'קליימקע', הרי זו כבר הוכחה שמעמדך הרוחני טוב מהרבה אחרים שאינם יושבים כעת ב-770, וגליון ה'קליימקע' לא הגיע לידיהם.

בחט יש לך את האפשרות וההזדמנות לנסות להביא גם אותם אל הרבי, להקדיש מזמנך עבור אחיך הצעירים, לקבוע אתם חברותא בנגלה או

חוב החניכים בקעמפ הגיעו מבתי שנים מקפידים על שמירת התורה והמצוות לעת-עתה, ונדרשה מאנו השקעה כפולה ומכופלת. ראינו סייעתא דשמיא באופן גלוי, כאשר במשך חודשי הקעמפ הצלחנו לחולל מהפיכה של ממש.

השבת האחרונה של הקעמפ התקרבה, והגיע הזמן להגיש את הפירות לרבי. הנהוג היה, שבשבת האחרונה של הקעמפ נוסעים עם כל החניכים ל-770, בבחינת הבאת הביכורים לכהן הגדול. אולם, היות ובשנת תשנ"ג לא יכלו לדעת אם הרבי יצא לקהל לכן הועלתה סברה, לקחת את תקציב הנסיעה ל-770 ולארגן בשטח הקעמפ שבת מיוחדת שהחניכים יזכרו לאורך ימים. באותם רגעים נזכרתי בהבטחתי האישית להביא לרבי את הפירות מהקעמפ, והודעתי למארגנים שיהיה מה שיהיה - אני נוסע עם החניכים שלי לרבי. המארגנים הסכימו בתנאי שאקח על עצמי את האחריות והארגון המלא של השבת. הסכמת, ועוד באותו יום ערכתי סבב טלפוני בין הורי החניכים, כדי לקבל את הסכמתם לנסיעה לקראון הייטס. למזלי הביעו כולם את הסכמתם, וכך מצאתי את עצמי ביום שישי נוסע עם קבוצת ילדים ל-770.

הדרך הייתה ארוכה, ואנחנו מצידנו האצנו בנהג שיעשה ככל יכולתו להגיע מוקדם. רצינו להספיק תפילת מנחה עם הרבי. לפועל, מפאת תקלות טכניות, הגענו אחרי מנחה. התארגנו במהירות, ומיחרו ל-770, שם סיפרו לנו שהפסדנו מחזה נדיר: הרבי יצא לתפילת מנחה, ואחרי התפילה נשאר שעה ארוכה במרפסת, ואף אכל מיני מזונות. ברגע הראשון הילדים התאכזבו נורא, אך ככל שאכזבתם הייתה גדולה יותר, כך הלכה וגברה ציפייתם לראות את הרבי.

מיד עם כניסת השבת הזדרזו הילדים לתפוס את המקומות הקרובים ביותר לרבי, כדי להיות מוכנים בכל רגע לאפשרות שהרבי יצא לקהל. תפילתם החמה והלבבית, שהתנהלה בסגנון המיוחד של הקעמפ, הותירה רושם ניכר על פני כל המתפללים, ולכולם הייתה התחושה שהרבי יצא. הילדים המתינו וציפו, אך לשווא. הרבי לא יצא לתפילת ערבית עם הקהל.

למחרת, השכם בבוקר כבר עמדו כל הילדים במערב 770, בתקווה חזקה שהפעם יזכו לראות את הרבי. ציפייתם של הילדים התבטאה היטב בתפילת שחרית, ו-770 היה על גלגלים.

כאשר תפילת שחרית עברה חלפה, ועדיין לא זכינו לחזות בפני הקודש - החליטו הילדים להשאר ב-770 עד שיוזכו לראות את הרבי. הם עלו בסמיכות לחדרו של הרבי והחלו לומר פסוקים, פרקי תהלים ו"יחי אדוננו".

השבת יצאה, והרבי עדיין לא יצא. בעוד מספר שעות אמורים החניכים לראות את חפציהם ולנסוע כל אחד לביתו, אך הציפייה הייתה חזקה יותר מכל התוכניות. חודשיים של חינוך חסידי שורשי הצליח להחדיר בהם "קשיות עורף" למעוליותא, והם התקשרו להוריהם וביקשו את רשותם להשאר ב-770 ככל שיידרש, עד שהרבי יצא. הם התחננו מעומק ליבם, וכל ההורים, ללא יוצא מן הכלל, גם אלה מהם הרחוקים מאוד מקיום תורה ומצוות, הבינו לליבם של הילדים והביעו את הסכמתם.

ביום ראשון בבוקר כתבו הילדים מכתב לרבי, וזה היה תוכנו: "רבי, הגענו מרוחק רק בשביל לראות אותך. כל השבת ציינו, עשינו כמה שיכולנו, ועכשיו אנחנו מבקשים ממך -אנא, אל תסתור מאיתנו. רצוננו לראות את מלכנו!".

לקראת הצהריים הודיע לנו נהג האוטובוס שהוא אינו מוכן להמתין עוד, ואם הילדים לא יגיעו לאוטובוס מיד אחרי מנחה, הוא ישאיר אותם בקראון הייטס... הילדים הבינו שאלו הדקות האחרונות שלהם ב-770, והמשיכו להתפלל ולהתחנן שיוזכו לראות את הרבי.

סמוך לזמן מנחה הועילה תפילתם, והמזכיר הרב יהודה לייב גרונר הודיע לי שהרבי מסכים לקבל את כל הילדים ליחידות!

היו אלה רגעים מרגשים שאי אפשר לשכוח. הרבי ישב בפתח חדרו, והילדים עברו אחד אחרי השני, כאשר הרבי מביט בעיניים חודרות בכל אחד מהילדים. עיניו של הרבי עקבו אחרי כל ילד מהרגע שנכנס לגן-עדן התחתון ועד לרגע בו יצא.

באותם רגעים הבנתי מהי כוחה של ציפייה אמיתית. הם היו ילדים תמימים, לא בהכרח שהבינו את הסגולות הנפלאות שבראיית פני הרב, ובכל זאת הגיעו להחלטה פנימית

והנה הרבי ניצב עליו ומביט...

עמדנו שם צפופים, כמה אלפי איש, נוגעים זה בזה, נלחמים על כל פיסת מקום. מבוגרים נשואי פנים לצד בני תשחורת ללא חתימת זקן; חסידים ושאינם חסידים; אדוקים ושאינם שומרי תורה ומצוות לעת-עתה. כולנו, כל הקהל הקדוש הזה, הרגשנו שכאן כולם שווים, אין מעמדות. יש רק את הרבי, ולפניו כולנו בטלים.

ברגע בו בישר הביפר' על 'פרבריינגען נאו', נגזזו כל התוכניות השמועה עברה מפה לאוזן, וכולם החלו אצים רצים לכיוון 770. תוך דקות אחדות היה בית המדרש הגדול מלא מפה לפה, וכל אחד ניסה ככל יכולתו להדחיק קרוב יותר למרפסת בה יושב הרבי. ההודעה הפתאומית הוציאה את כל תושבי קראון הייטס מבתיהם, וקהל ההמונים המשיך לנהור ל-770. בדרך נס מצא כל אדם את מקומו, מי קרוב יותר ומי קרוב פחות. כולם עומדים בצפייה דרוכה לרגע בו יזכו לחזות בנועם זיו פניו הק' של הרבי.

שירת הייחי' מהדהדת מכל פינות האולם הגדול. בעוד רגעים ספורים יוסט הווילון ונזכה להתוודע עם הרבי. אני עומד במקומי הקבוע ומנסה לרכז את המחשבות לפי התוכניות, זו תהיה הפעם האחרונה בה אזכה לראות את הרבי במהלך החודשיים הקרובים, שכן המזוודות עומדות כבר בחוץ, ואני אמור לצאת לקעמפ. כעת זו ההזדמנות האחרונה שלי לקבל מהרבי את הכוחות שיחזיקו אותי בחודשיים הבאים בקעמפ. הייתי נרגש מאוד. מכונס בתוך עצמי ומייחל ומצפה בכל לקבל את הברכה הלבבית "א געזונטען זומער"; הברכה שרק אבא יכול לתת לבנו בטרם נסיעה. "שיהיה לך קיץ בריא".

הווילון הוסט באחת, ושירת ה"יחי" הלכה וגברה. התחושה באותו רגע הייתה, שאנו מוסרים עצמנו לחלוטין לרבי, ומאחלים לו "יחי המלך". אני מרים את כוסית ה'לחיים' וממתין בקוצר רוח לרגע בו העיניים של הרבי יפגשו בעיניים שלי.

הרבי סוקר בעיניו הטובות את אלפי הנאספים, ומהנהן בראשו הק' לאמירת לחיים. ואז, ברגע אחד, כמו חלום, אני מוצא את עצמי מיישיר מבט מול מבטו של הרבי. והמבט חודר ואורב. הרגשתי באותן שניות כאילו אני והרבי לבד. אין אף אחד מסביב. מבטו האבהי של הרבי חדר עמוק לתוך לבי, ופתאום חשתי כאילו העיניים של הרבי לחשות לי: נו, תגידי, תבקשי מה שאתה רוצה.

לא יכולתי להוציא הגה מפי. רק בליבי פנימה ביקשתי: רבי, אני רוצה ברכה של ממש "לקיץ בריא ושמח"; ברכה לעצמי וברכה לחברי שכבר נסעו לקעמפ. ואז הנהן הרבי בראשו ג' פעמים, והרגשתי שתפילתי התקבלה. הנה ברכת "צאתכם לשלום".

באותו רגע החלטתי בליבי: "רבי, נתת לי כוחות, ואני אעשה ככל יכולתי כדי לנצל אותם כראוי, ולחזור לכאן עם פירות".

הווילון נסגר.

לא יכולתי לזוז ממקומי. הבטתי על הווילון, והבחנתי שהרבי ממשיך לעודד. אף פעם לא הצלחתי להבחין בכך, וכעת זכיתי. חשתי כאילו הרבי אומר לי: אתה יכול לנסוע לקעמפ ללא דאגה. אני איתך.

דקה ארוכה נשארתי רתוק למקומי, מתקשה להתנער מההרהורים ולצאת מ-770. המונית המתינה בחוץ, וכשעזבתי את 770 הייתה לי תחושה ברורה שאזכה לבצע את שליחות המלך, שליחות שעוד תניב פירות.

הגעתי לקעמפ מלא בכוחות מחודשים והמוון מרץ להשקיע בחינוך הילדים ולמצות את כל הכוחות שקיבלתי מהרבי. ב"ה, הקעמפ היה חזור כולו בהתקשרות לרבי מלך המשיח -דבר שהתבטא בכל פרט, החל מהקימה בבוקר, המשך במסדרים והתוכניות במשך היום, וכלה בהמוננים שהיינו שרים מידי לילה.

פני הקודש, כאשר מבטו של הרבי ינוח על פנינו, מביט ובוחר כליות ולב, ויודע בדיוק מה מעמדנו ומצבנו.

היה פעם יהודי ששאל את הרבי כיצד הדיבור ללא הרף אודות ביאת המשיח מסתדר עם מאמר חז"ל שמשיח יבוא בהיסח הדעת? ענה לו הרבי: א. בין כך ובין כך, עדיין יש היסח הדעת. ב. היסח הדעת פירושו למעלה מהדעת.

כוונת הדברים היא, שכמה שזה יהיה בבחינת דעת, בהרגשה, בהכנה ראוייה ומתאימה בכל זאת, כאשר יגיע הרגע המוקוו והרבי יתגלה - זה יהיה כדבר פתאומי, נעלה באין ערוך ממה שתיארנו בדעתנו. זה יהיה למעלה מן הדעת.

כמה פעמים במהלך ההיסטוריה של "זור השביעי" נתן לנו הרבי לחוש מהי התגלות פתאומית. כל אחד בוודאי זוכר איזשהי התועודות, שיחה או מאמר פתאומיים. אני זוכר במיוחד את שבת פרשת נשא תנש"א:

הרבי סיים את ההתוועדות ואף התפלל מנחה. אני"ש כבר חזרו לבתיכם לאכול סעודת שבת. גם התמימים היו עסוקים בהקבלת קהילות' או בהשלמת 'שנים מקרא ואחד תרגום', ומספר הבחורים שנשארו ב-770 היה מצומצם מאוד, אולי עשרים בחורים, וגם הם היו שקועים בענייניהם.

בתוך השיגרה השבתית הזאת, לפתע פתאום ירד הרבי מהיכל קודשו, ונעמד בפתח הזאל הגדול, בדרכו להתוועדות פתאומית. מי שהיה שם, היה בהלם.

באותה פתאומית יכול הרבי להתגלות.

מטבעם של אנשים, שכאשר שומעים הם על רעיון מסויים שדורש קצת ויתור והשקעה, מיד משייכים הם את העניין לזולת. שהוא יותר. שהוא ישקיע...

אותו מצב יכול להווצר אצלנו: הרבי הטיל עלינו תפקיד - להכין את עצמנו והעולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו. יכול להיות שחסידי יעבוד להכין את כל העולם לקבלת פני משיח, אך הוא עצמו נותר כביכול מחוץ לתמונה. הוא יודע אמנם שהרבי יכול להתגלות בכל רגע, אבל זה נמצא אצלו רק בתת מודע. שכלו, רגשותיו ומעשיו מונחים בעולם אחר לגמרי. הוא אינו חדור בתחושה שברגע הבא הוא יעמוד מול הרבי שיביט עליו ויבקש לדעת כיצד התכונן הוא לקבלת פני משיח.

כאשר אנחנו נחיה עם התחושה הברורה שכל רגע מסוגל הרבי להתגלות, לעמוד מולנו ולבחון את מעשינו ועבודתנו ברגעים האחרונים של הגלות - הרי בדרך ממילא נשפיע על סביבתנו ועד לעולם כולו.

ובוודאי שתיכף ומיד ממש נחזה בהתממשות הדברים כפשוטם, והרבי מלך המשיח יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, נאו!

אמיתית: "אנחנו מוכרחים לראות את הרבי". הם ידעו והאמינו שיזכו לכך למרות שלא היה נראה שציפיתם תתגשם. הם היו צריכים כבר לחזור לבתיכם, אבל על אמונתם התמימה לא העיב הספק, והיה ברור להם שאם הם הגיעו לראות את הרבי, הם בוודאי יזכו לכך. ובזכות הביטחון הזה, הם זכו שהרבי יצא במיוחד עבורם!

אותם ילדי צבאות ה' נתנו לי מושג על הנדרש מאיתנו ברגעים אלה, כאשר עומדים אנו על פתח הדלת ומחכים לרגע בו נכנס לגאולה האמיתית והשלימה ונראה זאת בעיני בשר:

בשבת פרשת וארא תשנ"ב, ערך הרבי השוואה בין שלושת התקופות של לפני מתן-תורה, אחרי מתן תורה, ולעיתיד לבוא - לשלושת התקופות בחייו של הרבי הרי"צ. תקופת חייו בזמן נשיאותו של אביו הרבי הרש"ב, מקבילה לתקופה של טרום מתן תורה. שלושים שנות נשיאותו מקבילים לתקופה שלאחר מתן תורה, והמשך נשיאותו בדור השביעי, בה נוסף ביתר שאת ויתר עוז בהפצת המעניות בכל קצווי תבל, ועד שהכל מוכן לסעודה לדעתיד לבוא - מקבילה למעמד ומצב שהיה לעיתיד לבוא.

ומוסיף הרבי ואומר, שבנוגע לפועל - הרי קודם כל צריכים להיות בביטול והתקשרות לנשיא, והידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ומביט על כל אחד ואחת מהחסידים המקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו, ממחרת ופועלת סיום והשלמת מעשינו ועבודתנו.

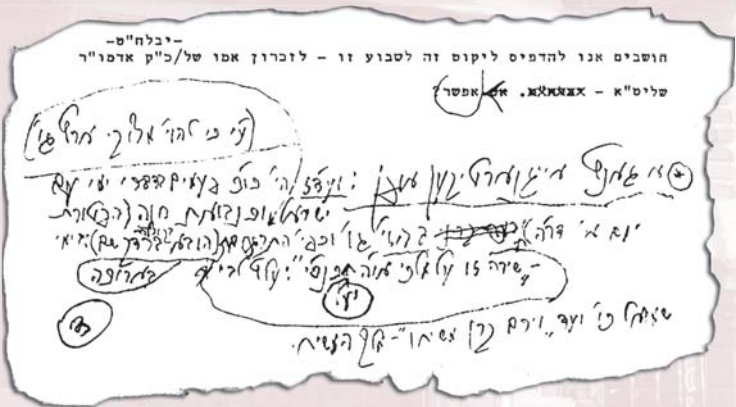
בשיחה זו התווה הרבי את הדרך להתקשרות אמיתית. כאשר חושבים ברצינות על כך שבכל רגע מסוגל הרבי להתגלות ולבוא לכל אחד ולבחון את מעמדו ומצבו האישי - הרי המחשבה היא אחרת, הדיבורים לגמרי אחרת, והמעשים כולם מובילים לנקודה אחת: אין אעמוד מול הרבי ברגע הבא. ציפייה אמיתית חייבת להתבטא במעשה, דיבור ומחשבה. פשוט לחוש תמיד שהרבי בכבודו ובעצמו יכול בכל רגע להתגלות אלינו, ולשאול את עצמנו תמיד: האם אנחנו מוכנים לכך?

לאמיתו של דבר, כמה שנכין עצמנו להתגלותו המיידית של הרבי, עלינו לדעת תמיד שהפער בין תחושת הציפייה רגע לפני ההתגלות, לבין רגע ההתגלות בפועל - הוא עצום. רק כדי להמחיש, נתאר לעצמנו את הרגשותו של חסיד רגע לפני הכניסה ליחידות, שפתיו מילמלו פרקי תהילים ותנאי בעל-פה, ובלבו חש רטט של קדושה. כל אבריו חשו זאת. אך כמה שהתכונן, כמה שציפה - הכל היה אין ואפס לעומת הרגע בו עבר את מפתן הדלת של גן עדן העליון ועמד מול מבטו החודר של הרבי. הרגע הזה תמיד הגיע בפתאומיות, כאילו הוא לא התכונן כלל. פתאום הוא מוצא את עצמו עומד מול הרבי. ההכנה הגדולה ביותר לא הייתה מסוגלת להכיל בתוכה משהו מן המשהו שברגע נעלה זה.

כך גם בנוגע להתגלות הרבי. ברגעים האחרונים של הגלות, כאשר העולם כולו כבר מוכן, העבודה הסתיימה ולא נותר לנו אלא להכין את עצמנו וסביבתנו להיות ראויים לקבל את פניו של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש; שנהיה מוכנים להתראות אל מול

פיענוח הכתי"ק:

א גאנץ איינגנארטיקען אופן
[= באופן מקורי ביותר]: **ועד"ז**
הי כו"כ פעמים בדברי ימי עם ישראל (ע"י כי להוי מצוקי ארץ גו), וכנבואת חנה (הפטורת יום א' דר"ה) - "שירה זו על מלכי או"ה ועל כנס"י": עלץ לבי בהוי גו וכפי התרגום בארוכה (הובא בקיצור ברד"ק שם): בימי שמואל כו ועד "יורם קרן משיחו" - מלך המשיח.

מאוצרות המלך

כתב-יד קודש מ"ק אדמו"ר שליט"א

בקשר עם ו' תשרי הבעל"ט, הגנו מביאים בזה צילום כתי"ק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, שבא כחוספה על מכתב-כללי ו' תשרי (יארצייט הרבנית חנה נ"ע, אם המלכות) ה'תשל"ד, אודות נבואת חנה על בנה - "יורם קרן משיח" - המובאת בהפטורת יום א' דראש-השנה.

ההוספה נכתבה על-גבי הצעת ה'ועד להפצת שיחות' להדפיס את המכתב-כללי ב'ליקוט' השבועי, עם הקדשה לע"ג הרבנית חנה ע"ה.

מדקדקים בשיחות

מבט נוסף בדבר מלכות

"אני את שלי עשיתי - עשו כל אשר ביכולתכם" ו"אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו"

כלל יסודי בלימוד תורתנו הקדושה, יסודי עד כדי כך שהכניסו כ"ק אד"ש מה"מ בין י"ב הפסוקים לתשב"ר, הוא "יגעת ולא מצאתי אל תאמין, יגעת ומצאתי תאמין". בלימוד ראשוני, דברי תורה נראים תמוהים וסותרים זה לזה, אך ביגיעה ובהעמקה מתבררים הדברים ומאירים את העיניים.

גם בשיחותיו של כ"ק אד"ש מה"מ אודות תקופתנו זו, ישנם ביטויים ומאמרים שיכולים להראות כסתירה זה לזה, וקל לבוא ולומר שהדברים סתומים ונעלים מהבנתנו. אך הנכון הוא ש"לא נפלאות היא ממך", וככל חלק אחר בתורה, בהשתדלות ויגיעה אפשר לעמוד על אמיתת הדברים ובירורם.

ונביא בזה דוגמה קצרה ופשוטה, שאלה שמתחבטים בה התלמידים, וביאורה הפשוט. בשיחה הידועה דכ"ח ניסן תנש"א הודיע כ"ק אד"ש מה"מ: אני מוסר את הענין אליכם, עשו אתם כל אשר ביכולתכם. התפקיד של הבאת המשיח הוטל עלינו.

חצי שנה לאחר מכן, בשיחה של ש"פ נח תשנ"ב הודיע אד"ש מה"מ: כבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו. ובהבנה ראשונית כוונתו לומר שהואיל וכבר עשינו תשובה, אין הדבר תלוי עוד בנו אלא במשיח צדקנו עצמו. בדיוק להיפך מדבריו בשיחת כ"ח ניסן ה"ל.

האם הדברים סותרים, או שבמחצית השנה שחלפה בינתיים נשתנו דברים מהותיים?

***

והביאור בפשטות, שבשתי השיחות מדבר על שני ענינים שונים לגמרי, שכלל אינם סותרים זה לזה:

בשיחת כ"ח ניסן מדבר על האחריות על ביאת משיח. עד עתה האחריות הייתה מוטלת על אד"ש מה"מ, וכעת הוא מעביר את האחריות אלינו.

וכפי שמבאר זאת בשיחת ש"פ שמיני תנש"א (יומיים לאחר השיחה דכ"ח ניסן), כאו"א מישראל, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש. ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים - אלא זוהי העבודה דכל אחד ואחת.

וכידוע (וכמובא בר"דים וביומנים) שהדברים נאמרו לאחר שבשעת ההתוועדות נעמד א' מאנ"ש והכריז - בהמשך לשיחה של כ"ח ניסן - שכיון שצדיק גוזר והקב"ה מקיים, שאד"ש יגזור שתבוא הגאולה והקב"ה יקיים גזירתו, ואז אמר אד"ש שיחה שתוכנה כנ"ל, שכעת

העבודה להביא משיח מוטלת עלינו. "כל יהודי יש לו אחריות", "אני מוסר את הענין אליכם".

ומובן בפשטות, שכל עוד שמשיח צדקנו לא בא בפועל ובגלוי טרם מלאנו את תפקידנו, והאחריות להביא את משיח בפועל עודנה מוטלת עלינו. וכפי שרואים בבירור בכל השיחות שאד"ש מה"מ ממשיך ותובע עוד ועוד ענינים לפעול בכדי להביא משיח בפועל.

ובשיחה דש"פ נח אינו מדבר על האחריות, אלא על המצב בו אנו אווזים בהכנה לביאת המשיח. עד עתה המצב היה שטרם הסתיימה עבודת התשובה ובה היה תלוי ביאת משיח, וכעת לאחר שעשו תשובה, אין עוד שום מעכב, וצריך רק שיבוא בפועל ממש.

וכמובן אין זה פוטר אותנו מאחריותנו, כל עוד שמשיח צדקנו לא בא בפועל ובגלוי, האחריות מוטלת עלינו. אלא שזה רק מכוון אותנו באיזה עבודה להתעסק ולפעול.

כלומר, עד עכשיו, שהדבר היה תלוי בתשובה, עבודתנו שלנו, שעלינו האחריות להביא את המשיח, הייתה צריכה להיות בעיקר בענין של תשובה, לשוב ולהשיב את עם ישראל אל ה'. כעת כשאין הדבר תלוי בתשובה אלא במשיח צדקנו עצמו, עבודתנו שלנו צריכה להיות בעיקר בענינים השייכים למשיח צדקנו עצמו.

***

ובעצם, זהו בדיוק תוכן הדברים שנאמרו בשיחות של השבועות שלאחרי זה:

וראה לדוגמה שבועיים לאחר זה, בשיחת ש"פ חיי-שרה: "השלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה. עד שכבר סיימו את השליחות. הדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!"

ועד"ז שיחת ש"פ וישלח: "ומזה מובן שהמשך העבודה שלאחרי זה (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא להתגלות בפועל בעולם".

ואם כן, גם הדברים שנאמרו בש"פ נח יתפרשו באותה משמעות בדיוק. נשלמה עבודת התשובה, וכעת כשהדבר תלוי אך ורק בביאת משיח עצמו, עבודתנו ואחריותנו לעסוק בעבודה הקשורה עם משיח צדקנו עצמו, העבודה של קבלת פני משיח צדקנו, כמבואר באותם שיחות.

וזהו גם מתאים מיד להמשך אותה שיחה, שבאה ההוראה לפועל לזהירות והידור בקידוש לבנה, ועוד ועיקר, קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למרה ולזרז ולפעול ביאת דוד מלכא משיחא. כסיום וחותרם קידוש לבנה ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן.

מי שמכיר את השיחות מאותה תקופה יודע שהפסוק "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" ליווה את כל השיחות והביטויים בקשר עם קבלת פני משיח צדקנו. וזו גם ההוראה בשיחת ש"פ נח, כיון שאין הדבר תלוי אלא במשיח עצמו, לכן עבודתנו כעת צריכה להיות בענין של "ובקשו את... דוד מלכם", קבלת פני משיח בפועל ממש.

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבתיים נשיאנו

יום ללא טובה ליהודי - יום אפל וחשוך

לאהבת ריעים, בקירוב הלבבות או בעשיית טובה ליהודי בגשמיות, בתמיכה ובגמילות חסד - יום כזה הוא יום ריק. גם אם התפללו כראוי ולמדו בעונג אך לא זכו לעשות טובה ליהודי ברוחניות או בגשמיות - אותו יום הוא יום אפל וחשוך וצריכים לומר פרק תהילים להתחנן שיזכהו השי"ת בימי עבודה מוארים, שיעלו.

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ח"ח, ע יב)

הוד כ"ק אאמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע אמר: יום שלא פועלים בו משהו, בעשיית טובה ליהודי ברוחניות, בקירוב ללימוד בתורה, נגלה או חסידות, בהתעוררות לקיום המצוות בחיות ובעונג, בהתעוררות

יוצא לאור על-ידי

אש"ל - הכנסת אורחים
המחלקה החתנית

ועד חיילי בית דוד
770 בית משיח, בית חיים